

[Ingerlise Koefoed]

alt for megen valuta til at købe kul og olie, og at naturgas i parentes bemærket var langt bedre at anvende i decentrale kraftvarmeværker, at der er vedtaget en dagsorden, der som underliggende bemærkning har, at det er meget vigtigt, at man tager fat på at udbygge den vedvarende energi, og også vigtigt at spare på elektriciteten.

Der er altså i dag langt flere begrundelser, end der var i vores sparsommelige barndomsdage, for at blive ved med at arbejde for at gå i gang med en elektricitetsbesparelse, med en udbygning af de besparelsesforanstaltninger, som måske allerede er i gang, og med en stærkere understregning over for befolkningen af, hvor vigtigt dette er for miljøet og for pengene. De forslag, der behandles her i dag, skal man se som et led i hele det energipolitiske problemkompleks, vi arbejder med.

Hvordan sikrer vi en anden, en billigere og en mere miljøvenlig energipolitik? Forslagene er naturligvis at betragte som forslag, som kan udbygges af andre partier, og som kan indgå som led i de forhandlinger om energipolitikken, som efter vores mening bør finde sted mellem de energibevidste partier her i folketinget: socialdemokratiet, VS, det radikale venstre og os. Jeg har hørt meget efter, hvad fru Jytte Hilden sagde, og vi er indstillet på at gå ind i drøftelser. Vi er ikke ultimative i vores forslag, men vil selvfølgelig gerne have, at der i de drøftelser bliver taget hensyn til dem.

Det er klart, at den første forudsætning for, at industri og borgere vil spare, er, at det kan betale sig at gøre det, og derfor er det vigtigt for os, at man holder op med at opdele elektricitetsprisen i en fast del og en forbrugsafhængig del, og at elprisen alene bliver afhængig af forbruget, sådan at folk får den fulde økonomiske fordel af elbesparelser.

Vi ved godt, at der finder en vis mærkning af forskellige hvidevarer sted. Vi mener også, at den i og for sig, uanset at man internationalt ikke er enig endnu, er blevet forbedret. Vi mener ikke, at man skal vente på de andre lande, men at man skal gå videre med at gennemføre den mærkning.

Jeg forstår egentlig ikke, at det skulle være så vanskeligt at beskatte husholdningsapparater med stort energiforbrug, hvis man først finder frem til de normer, som vi ikke mener

at man skal vente på, indtil EF har fundet frem til noget.

Konsulentordningen er blevet afvist, fordi de energikonsulenter, vi har, ikke er uddannet til elkonsulentvirksomhed. Jeg mener, at man skal sørge for den uddannelse. Rådgivning af enkeltforbrugere og industri er meget vigtig.

Hele spørgsmålet om elvarme finder vi også det er overmåde vigtigt at få gjort noget ved. Vi har talt om det i mange år. Der er mange, der er enige i, at elvarme nok er den dyreste og den mest forurenende og mindst effektive varmeart, vi har. Jeg håber meget, at vi i de overvejelser, de samtaler, de forhandlinger, som jeg regner med nu kommer i gang, kan udforme et forslag, der gør en ende på brug af elvarme i nybyggeri.

Lone Dybkjær (RV):

Som andre har sagt det, står vi her over for en ny stribe af SF-forslag. Jeg vil godt sige – det gælder sådan set også de andre – at vi er positive over for en række af de intentioner, der er med SFs forslag, men må også sige, at man næppe har fundet den endelige løsning på formuleringerne her.

Jeg synes, at forslagene er meget egnede til at blive taget op i udvalget, og derfor skal jeg ikke komme med lange principielle indlæg om tingene her. Men jeg vil godt kommentere de enkelte forslag lidt.

Først beslutningsforslag nr. B 80. Vi var faktisk ikke med til det endelige lovforslag om mærkning og oplysning om energiforbrug, stemte ikke for det. Det var, fordi vi ikke syntes, at det var den rigtige måde at gøre det på. Vi syntes, at man skulle gå ret langt ad frivillighedens vej. Nu er der jo gået 2 år siden da, og så synes jeg, det er vigtigt, at vi tager diskussionen op om, hvor langt man egentlig er kommet.

Der er kommet en enkelt bekendtgørelse om bageovne, men spørgsmålet er: hvor langt er man egentlig kommet med mærkning ad frivillighedens vej? Vi var kommet ganske langt i 1982, og jeg synes, det kan være interessant under udvalgsarbejdet at finde frem til, om man er kommet videre siden da. Hvis ikke man ad frivillighedens vej er kommet meget videre, så synes jeg, vi skal gå mere konkret ind i bekendtgørelserne. I virkeligheden har branchen fået en